



Investitiile publice sunt principalul dusman al investitiilor private. Acest adevar macroeconomic se aplica nu numai la nivelul bunurilor ce pot fi produse privat, ci chiar si al unor bunuri considerate "publice". Cel mai bun exemplu este cel al conservarii naturii. Ecologismul este considerat monopol de stat, el fiind cel mult "concesionat" unor ONG-uri ce traiesc din finantari publice sau uneori din finantari private, obtinute pe baza de santaj legislativ si mediatic. Cu toate acestea exista si organizatii private care se ocupa cu "free-market environmentalism", care nu vor sa elimine CO2-ul de pe planeta sau sa se lupte pe bani buni cu "efectele de sera", ci au scopuri mai pamantesti, precum conservarea unor proprietati, cu speciile adiacente. Potrivit unui recent [studiu](#), investitiile organizatiilor private de protejare a mediului evolueaza in functie de intentiile guvernului federal (protejarea naturii din spatiul public sau achizitionarea de terenuri ce urmeaza a fi protejate). In [rezumat](#), daca guvernul federal "investeste" mai mult in protejarea spatiului public, sectorul privat cu aceleasi obiective are de suferit, iar daca federalii achizitioneaza mai multe terenuri private pentru a le "proteja", organizatiile care se ocupau cu protejarea florei si faunei prin achizitii de proprietati sunt "izgonite" de actiunile guvernantilor.

Si mai grav este ca aceste investitii publice care elimina demersurile private protejare a naturii sufera de o ineficienta crunta. Cel mai bun exemplu este cel al unui antreprenor american, Thomas Chapman, care „santajeaza” guvernul SUA folosind legislatia si ONG-urile ecologiste ca sa obtina un pret ridicat pentru "comorile nationale" peisagistice.

{jcomments on}

Broker imobiliar într-un mic orasel american, el si-a construit o cariera controversata profitând de legislatia americana referitoare la conservarea parcurilor.

Business-ul e simplu la pri-ma vedere: Chapman cum---para parcele de pamânt în cele mai exotice si salbatice zone si aduce, uneori de ochii lumii, câteva buldozere. ONG-urile ecologiste

„se autosesizeaza” si pro-teste-a-za. În etapa a treia, intervine guvernul sau diferite agentii de conservare a mediului, care îi plătesc bani buni sau îi ofera terenuri la schimb, pentru a salva pamântul respectiv de la „coruptia” adusa de civilizatie. Dupa care Chapman o ia de la capat. Iar presedintele american Barack Obama a decis sa-i dea o mana de ajutor, implicandu-se activ în con-servarea mediului, prin majorarea de la 143 la 900 de mili-oane de do-lari pe an fondurile destinate achizitionarii de terenuri în vederea conservarii.

Curat santaj, coane Chapman

Drept urmare, Chap-man joaca tare. Impreuna cu parte-nerii sai de afaceri, a achi-zi-tionat o parcela de 112 acri în Black Canyon din Parcul National Gunni-son. Pre-tul: 240.000 de dolari pentru un teren estimat de guvern la 175.000. Dar nici eco-logistii si nici guvernul nu s-au ara-tat interesati de teren, asa ca a construit o casa de vacanta de 3.000 mp pe marginea canionului, cu loc de aterizare pentru elicopter, pe care a pus-o în vânzare la 13 mili-oane de dolari. El a vândut deja o par-cela din cei 112 acri pentru construirea unei alte case cu 2,1 mili-oane de dolari. Aceasta este doar ultimul business al antreprenorului.

Prima afacere de acest fel a fost facuta de Chapman în 1984, re-pre-zen-tându-l pe prietenul sau Ri-chard Mott. Acesta detinea 4.200 acri la nord de Black Canyon, pentru care statul oferea 250 de do-lari/ acru. Chap-man a depus un plan de con-strui-re a 132 de case de lux si, în plus, într-o scena gândita special pen-tru televiziuni, a adus si un buldozer la fata locului, care facea un zgomot infernal. ONG-uri-le au presat statul sa cumpere te-re-nul. Chap--man a cerut 700 de do-lari/ acru, dar negocierile au esuat si s-a ajuns în fata unei curti fede-rale, care a decis ca pretul sa fie 500 de dolari/acru, de doua ori mai mult decât oferise initial statul.

O alta afacere profitabila a facut în 1993, când a început constructia unei case de vacanta în inima Par-cului National Gunnison. Dispe-rati, o-ficialii i-au oferit alt teren la schimb. Tribunalul a decis ca schim--bul e corect, evaluând am-bele pro-prie-tati la 639.000 de do-lari. În nu-mai doi ani însa, Chap-man a reusit sa vânda terenul ofe-rit de stat la schimb cu 4,2 milioane de dolari, de sase ori mai scump de-cât era estimat de autoritati.

Cum se vede John Wayne prin termopane

Cu tot succesul sau, Chapman are și dusmani. Nu numai ecologistii, ci și proprietarii ai altor terenuri din Parcurile Nationale care nu vor să vândă. Ei consideră că ceea ce face Chapman este doar o formă de șantaj, care însă, le place, nu le plăce, îi ajută în lupta cu guvernul. Potrivit „Wall Street Journal”, există 4 milioane de acri deținute de persoane private în Parcurile Naționale, mostenire a sistemului de home-steading (primul sosit, primul servit) din secolul XIX. Grupările ecologiste ar dori ca banii contribuabililor să fie folosiți în achiziționarea cât mai multor terenuri, pentru a preveni distrugerea habitatului natural și a păstrării intacte a panoramei.

Numai că, prin politică sa de „hit and run”, Chapman crește atât prețul terenurilor pe care le tranzacționează el, cât și pe cel solicitat de ceilalți proprietari. În plus, un grup de 7 kongresmeni din statele vestice au introdus un proiect de lege prin care să limiteze puterea președintelui de a „înființa” parcuri și monumente. Nu de alta, dar deja guvernul american deține, în proprietate publică sau privată, o treime din teritoriul SUA. „Acești indivizi, din birourile lor dotate cu termopane și cu aer condiționat din Washington, cred că Vestul nu e nimic mai mult decât decorurile din filmele cu John Wayne”, a afirmat kongresmanul republican de Ohio, Rob Bishop. Pentru oamenii care trăiesc acolo însă, pământul e viața lor.

Antreprenor ecologist

Culmea e că Chapman nu este împotriva conservării mediului. El susține că vrea ca guvernul să protejeze locurile superbe oferite americanilor de „o putere superioară”. Însă obiectează vehement împotriva ideii că proprietarii lor ar trebui să le cedeze ieftin și spune că, dimpotrivă, tocmai frumusețea lor ar trebui să le crească valoarea. „Ma consider un avocat al proprietății lor. Nu-mi plac birocrațiile care stau în palatele lor de marmură și scriu scrisori în care precizează: acesta e prețul pentru care îți nationalizez proprietatea”, se autodescrie investitorul american.

El atacă și ipocrizia grupărilor ecologiste critice la adresa sa, care presează guvernul să cumpere proprietăți private în vederea conservării: „Terenurile pentru care fac președinți nu pot fi totodată și supraevaluate, și o comoară națională!”.